੧ ੳਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਵਲ ਆਖ਼ਰ ਰਬਨੂੰ ਲਾਇਕ ਸਿਫ਼ਤ ਕਰੀਮ॥ ਨੂਰੋਂ ਪਾਕੀ ਇਸ਼ਕਦੀ ਪਾਲੀਂ ਰੋਜ਼ਰਹੀਮ ॥ ਸਰਫ਼ਰਕੀਤਾ ਇਸ਼ਕਤੋਂ ਹੱਦ ਪਈ ਵਿਚ ਮੀਮ ॥ ਕੁਲ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਓਸਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਰੱਬ ਰਹੀਮ ॥ ਇਸ਼ਕ ਅਜੇਹਾ ਪਾਲਨਾ ਲਾਇਕ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ॥ ਰਬ ਚਲਾਈ ਹਕਦੀ ਇਸ਼ਕ ਰਹਾਣੀ ਸੋ ॥ ਲਜ਼ਤ ਏਹੋ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਜਾਣੇ ਨਾਲਦਿਲੇ ॥ ਇਸ਼ਕਬੇਹੂਦੇ ਰਾਹਥੀਂ ਕਬਦੇ ਰਬ ਮਿਲੇ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਗਨ ਇਸ਼ਕਦੀ ਸੋਖ਼ਰਭਾਰਭਲੇ॥ ਪਰਸਾਹਿਬ ਮਿਲਦਾ ਕਾਹਰਾ ਅੰਦਰ ਇਸ਼ਕ ਦਿਲੇ ॥ ਜਿਸ ਦਿਨ ਯੂਸਫ਼ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਇਸ਼ਕਤਦੋਂ ॥ ਪਰਜ਼ਾਹਿਰਵਿਚ ਜਹਾਨ ਦੇ ਹੋਯਾ ਆਣ ਕਦੋਂ॥ਫੇਰ ਜਹਾਨੋ ਟੁਰਗਿਆ ਮਿਰਜ਼ਾ ਹੋਯਾ ਜਦੋਂ ॥ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛੇ ਕਾਦਰਾ ਹੋਯਾ ਫੇਰਕਦੋਂ । ਨੇਕਜ਼ਮਾਨੇ ਸਚਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਈ ਗੱਲ ॥ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਯਾ ਆਸ਼ਕਾਂ ਪਈ ਜਹਾਨੀਂ ਹਲ। ਲਾਖਾਂ ਮਾਲਜਹਾਨਥੀਂ ਕੀ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲ ॥ ਜਦਹੁੰਦੇਆਸ਼ਕਕਾਦਰਾ ਮਤਲਬਜਾਂਦੇਖੁੱਲ। ਪਰ ਇਸ਼ਕਪਿਯਾਲਾ ਜ਼ੈਹਰਦਾ ਪੀਵਨ ਮੁਸ਼ਕਲਹੈ ॥ ਜਿਸਕਿਸ ਪੀਤਾ ਪਹੁੰਚਕੇ ਵਿੱਚੋ ਹਾਲ ਗਹੈ ॥ ਇਸ਼ਕਹਯਾਤੀਦੁਸ਼ਮਨੀ ਓੜਕਇਕਰਹੇ ॥ ਜਾਨ ਉਤੋਂ ਹੱਥ ਆਂਵਦਾ ਦੇ ਕੋਈ ਮੂਲ ਲਏ ॥ ਗਾਹਕ ਚੰਗੇ ਇਸ਼ਕਦੇ ਹੋਏ

ਲਖਕ੍ਰੋੜ॥ ਸ਼ਾਇਰਦਾਨਿਸ਼ਵੰਦਭੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਤੋੜ॥ਅੰਤ ਕਿਸੇ
ਨਾਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਰੇਧਾ ਜੋੜ॥ ਹੁਣ ਵਿਚਜ਼ਮਾਨੇਤੇਰਵੇਂ
ਅਸਾਂ ਭੀ ਕੀਤੀ ਲੋੜ॥ ਇਕਬੁੱਧ ਲੀਲੋਂ ਇਸ਼ਕਦੀ ਕੀਤੀ
ਅਸਾਂ ਵਿਚਾਰ॥ ਇਸ਼ਕ ਚਮਨ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੇ ਖੁੱਲੀ ਰਖ਼ਤ
ਹਜ਼ਾਰ॥ ਸਹਨੀ ਮੇਹੀਂਵਾਲਦੀ ਹੋਈ ਗਲ ਪਿਆਰ॥ ਸਿਫ਼ਤ
ਉਨਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਕੀਤੀ ਕਾਦਰ ਯਾਰ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਰਨਾ
ਕਹਿਆ ਮੁੱਢ ਕਦੀਮ ਅਧਾਮ॥ ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਮੇਹੀਂਵਾਲਦੀ
ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਰੀ ਕਲਾਮ॥ ਹੋਸ਼ ਮਗ਼ਲਥੀਂ ਪੁਟਕੇ ਹੋਸ਼ ਪਿਆਲਾ
ਜਾਮ॥ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਕਾਦਰਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਆਮ॥
ਇਕਸ਼ੈਹਰਕਦੀਮਅਧਾਮਥੀਂ ਨਾਮ ਉਸਦਾਗੁਜਰਾਤ॥ ਕਰ
ਸਿਕਲ ਉਤਾਰੇ ਬਾਣੀਏ ਕੀ ਕੁਝ ਕਈਏ ਬਾਤ। ਓਹ ਵਡਾ
ਸਜਾਣਾਕਸਬਦਾਅਕਲਇਲਾਹੀਦਾਤ॥ ਓਥੋਂਦਾ ਘੁਮਿਆਰ
ਸੀ ਉੱਤਮ ਸੰਧੇਜ਼ਾਤ॥ ਨੇਕ ਗਵਾਹੀ ਓਸਦੀ ਹਰ ਮੈਦਾਨ
ਟੁਰੇ॥ ਆਕਲਤੁੱਲਾਕਸਬਦਾਰਹਿੰਦਾ ਸ਼ੈਹਰਦਰ॥ ਮੱਟੀ ਦੀ
ਸਰਸਾਹੀਯੋਂਬਾਦੀਆਇੱਕਘੜੇ॥ ਗਿਰਦਾਜਿਉਂ ਪਰਕਾਰਦਾ
ਤਿਵੇਂਦਰੁਸਤਕਰੇ॥ ਜਿਸਵਿਚਪੈਂਦਾਕਾਦਰਾ ਪਾਣੀਵਜ਼ਨਤਹਿ
ਕੀਕ॥ਸਾਫਉਤਾਰੇ ਬੇਜਯੋਂਕਾਗਜ਼ਵਾਂਗਬਾਰੀਕ। ਚੀਨੀਕਾਰ
ਬਲੌਰਤੇਕੱਢੇਮੁੱਲਵਧੀਕ॥ ਓਹ ਟੋਰੇਵਿੱਚਵਲਾਇਤੀਂ ਬਾਦ
ਸ਼ਾਹਾਂਦੇਤੀਕ। ਇਕਬੇਟੀਸੀਘਰ ਓਸਦੇਸੂਰਤਦੀਤਸਵੀਰ।
ਵਾਂਗਜਲਾਲੀ ਸਾਹਿਬਾਂ ਲੈਲੀਸੱਸੀਹੀਰ। ਸ਼ੀਰੀਚੰਦ੍ਰਬਦਨ
ਸ਼ੀਰੱਖੇ ਓਹਤਸਵੀਰ। ਨਾਮਸੋਹਣੀਸੀ ਕਾਦਰਾ ਦੇਹੀ ਮੁਸ਼ਕ

ਅੰਬੀਰ। ਨਾਜ਼ਕ ਜੁੱਸਾ ਮਖਮਲੋਂ ਵਾਂਗ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ। ਕੱਦੋਂ ਲੰਮੀ ਸਰੂ ਥੋਂ ਗਰਦਨ ਮਿਸਲ ਕੁਲੰਗ। ਕੇਲੇ ਵਾਂਗੂੰ ਪਿੰਨੀਆਂ ਅਤਲਿਸ ਪਹਿਨੇ ਅੰਗ। ਆਸ਼ਕ ਮਰ ਮਰ ਜਾਂਵਦੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ਮਾਂ ਪਤੰਗ। ਲਾਇਕ ਸੋਹਨੀ ਸਿਫਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁਸਨ ਕਮਾਲ ॥ ਚੰਦ ਮਥੇ ਵਿਚ ਝਲੁਕਦਾ ਜੋਸ਼ ਹੁਸਨ ਦ ਨਾਲ। ਸਿਰ ਪਰ ਨਾਜ਼ਕ ਮੀਢੀਆਂ ਅਤਰ ਝੜਿੰਦੇ ਬਾਲ। ਓਹ ਨਨ ਦੁਸ਼ਾਖੇ ਕਾਦਰਾ ਇਸ਼ਕ ਮਰੇਂਦਾ ਜਾਲ। ਦੰਦ ਪਰੋਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਕੋਇਲ ਵਾਂਗ ਜ਼ੁਬਾਨ। ਠਡੀ ਕਦਰ ਬਦਾਮ ਦੀ ਵਾਂਗੂੰ ਮੀਮ ਦਹਾਨ। ਬਾਜ਼ੂ ਘੜੇ ਖਰਾਦੀਆਂ ਖਾਸ ਖਰਾਦ ਉਤਾਰ। ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਨਾਜ਼ਕੀ ਫਲੀਆਂ ਦੇ ਮਿਕਦਾਰ। ਸੀਨਾ ਸਖਤ ਿਲੌਰਦਾ ਲਾਧਾ ਉਸਤਾਕਾਰ। ਪਿਸਤਾਂ ਸੇਉ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਜੜੋਂ ਰਸਦਾਰ ਅਨਾਰ। ਸ਼ਿਕਮ ਸਰਾਹੀ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਸੀਨਾ ਸਖਤ ਕਹਾਇ। ਨੈਣੀਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਹੋਸ਼ਨ ਰਹੇ ਬਜਾਇ ॥ ਪੀਵਨ ਵਾਲੇ ਮਰ ਗਏ ਜਾਨ ਜਹਾਨ ਗਵਾਇ। ਨਾਜ਼ਕ ਬਦਨ ਸਿੰਗਾਰ ਦਾ ਸਿਫਤ ਨ ਕੀਤੀ ਜਾਇ ॥ ਸੋਹਣੀ ਉਤੇ ਰੱਬਨੇ ਦਿੱਤਾ ਐਡ ਹੁਸਨ। ਬੁਰਕੇ ਵਿਚੋਂ ਦਿੱਸਦੀ ਜਿਸੋਂ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਚੰਨ। ਸਿਫਤ ਭਰੀ ਹੈ ਕਾਦਰਾ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਬਦਨ। ਕੰਨੀ ਬੁਕ ਬੁਕ ਵਾਲੀਆਂ ਤੇਜ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ। ਨੱਕ ਬੁਲਾਕ ਸੁਹਾਂਵਦੀ ਫਿਰੇ ਲਬਾਂ ਪਰ ਹਿੱਲ। ਹੱਥੀਂ ਕੰਗਨ ਸੋਬਦੇ ਪੈਣ ਜਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੱਲ। ਹੋਨ ਦਿਵਾਨੇ ਕਾਦਰਾ ਦਾਨ ਦੇਖ ਸ਼ਕਲ। ਜ਼ੁਬਾਨ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕੀ ਕੁਝ ਆਖਾਂ ਗੱਲ

॥ ਅੰਕਲ ਵਜੂਦੋਂ ਬਾਹਿਰੀ ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਰਮ ਹਿਯਾਉ। ਪਰਨਾ ਸੀ ਕੀਤਾ ਕਾਦਰਾ ਮਾਂ ਪਿਉ ਉਸ ਵਿਆਹੁ । ਲੱਜ਼ਤ ਵਾਇ ਜਹਾਨ ਦੀ ਨਾ ਸੀ ਕੁਝ ਅਜੇ। ਭੋਲੀ ਭਾਲੀ ਜਾਤ ਦੀ ਮਸਤ ਮਿਜ਼ਾਜ ਸਜੇ। ਖੂਬੀ ਉਤੇ ਆ ਗਿਆ ਲੈਕੇ ਇਸ਼ਕ ਛੁਰੀ। ਪੜਦੇ ਕੱਟ ਦਿਮਾਗਦੇ ਦਿੱਤੀ ਇਸਕੀ ਪੁੜੀ। ਸਖਤ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਤਾਲਿਆਂਗੈਬੋਂ ਕਲਮ ਵੜੀ। ਪਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹਕੀਕਤ ਕਾਦਰਾ ਕਿੱਥੋਂ ਗੱਲ ਟੁਰੀ। ਇਕ ਮਿਰਜ਼ਾ ਇੱਜ਼ਤਬੇਗ ਸੀ ਅੰਦਰ ਬਲਖ ਬੁਖਾਰ। ਮਜਨੂੰ ਪੁੰਨੂੰਰਾਂਝਿਯੋਜਿਉਂ ਫਰਿਹਾਦਨੱਜਰ। ਓਹ ਰੋੜਾ ਮਿਰਜ਼ਾ ਯਾਰ ਸੀ ਨਾਂਮ ਕਵਰ ਦਾ ਯਾਰ॥ ਓਹ ਜ਼ਾਤ ਮੁਗਲਸੀ ਕਾਦਰਾ ਕਰਦਾ ਰੋਜ਼ਵਾਪਾਰ॥ ਕਰਨਾ ਹੋਯਾ ਰੱਬਦਾ ਇਸ਼ਕਹੋਯਾਫਰੀਦ। ਮਾਲਤਜਾਰਤਸੌਂ ਲਿਆ ਪਹਲਾਂ ਉਸ ਖਰੀਦ। ਤੁਰਿਆ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਮੋਹਲਤ ਨਾਲ ਰਸੀਦ। ਗੁਲਸ਼ਨ ਪਿਆਰੇ ਕਾਦਰਾ ਖਤਮ ਹੋਯਾ ਖੁਸ਼ਦੀਦ॥ ਦਿੱਲੀ ਅੰਦਰ ਫਿਰ ਗਿਆ ਹੋਕਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਜ਼ਾਰ। ਇਕ ਬੜਾ ਸੁਦਾਗਰ ਬਲਖ ਦਾ ਪਹੁਚਾ ਕਰਨ ਬਪਾਰ। ਲਾਚੀ ਲੌਂਗਾਂ ਜਾਫਲਾਂ ਲੱਦੇ ਉਠ ਹਜ਼ਾਰ। ਕੇਸਰ ਜ਼ੀਰਾ ਕਾਦਰਾ ਕੀ ਕੁਛ ਕਰਾਂ ਸ਼ੁਮਾਰ। ਮੇਵ ਖੂਬ ਵਿਲਾਇਤੀ ਲਦੇ ਉਸਤਮਾਮ ਗਰੀ ਮੁਨੱਕਾ ਸਾਉਗੀ ਪਿਸਤਾ ਹੋਰ ਬਦਾਮ। ਭਾਰ ਹਰੀੜਾਂ ਸੁੰਫਦੇ ਉਜ਼ਕ ਮਿਰਚਾਂਆਮ। ਮੈਂਕੀਕੀਦੱਸਾਂਕਾਦਰਾ ਭਰੀਆਂ ਸਭ ਤਮਾਮ। ਅੱਵਲ ਅੱਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰੱਖੀ ਉਸ ਨਿਯਾਜ। ਵੇਖ ਸੁਦਾਗਰ ਸੋਹਿਦਾ ਸੂਖੜ ਬੇਅੰਦਾਜ। ਜਹਾਂਗੀਰ ਸ਼ਾਹਿ

ਜਹਾਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੋਯਾ ਖੁਸ਼ ਨਾਜ਼। ਉਸ ਖਿੱਲਤ ਬਖਸ਼ੀ ਕਾਦਰਾ ਕੀਤਾਸ਼ਾਹਆਬਾਦ॥ ਲੈ ਸੁਦਾਗਰ ਸਿਰੋਪਾਇ ਬੈਠਾ ਡੇਰ ਆਇ॥ ਸੱਦ ਦਲਾਲ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਰਖਤ ਖੁਲਾਇ॥ ਅੰਦਰ ਦਿਲੀ ਸ਼ਹਿਰਦੇ ਲੱਗਾ ਹੋਣ ਵਿਕਾਇ। ਕੁਲਮਾਲ ਫ਼ਰੋਖਤ ਓਸਦਾ ਲਿਆ ਸ਼ਾਹਾਂ ਚੁਕਾਇ। ਮਾਲਸੁਦਾਗਰਬਚ ਕੇ ਕੀਤਾ ਬੈਠ ਹਿਸਾਬ। ਦੂਣੀ ਦੌਲਤ ਹੋਯਾ ਦੂਰ ਅਜ਼ਾਬ। ਰਾਹ ਡਿੱਠਾ ਤਖਤ ੰਜਾਬ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਹਿਸ਼ਤ ਲਾਹੌਰ। ਦਿਲੀ ਬਲਖ਼ ਬੁਖਾਰ ਥੀਂ ਦਿਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਭੰਬੋਰ। ਕਾਬਲ ਇਸਤੰਬੋਲ ਥੀਂ ਮਿਸਲ ਨਾ ਤਿਸਦੀ ਹੋਰ। ਚੀਨ ਮਚੀਨ ਨਾ ਕਾਦਰਾ ਸੋਹਿਣਾਸ਼ਹਿਰ ਨਾ ਹੋਰ। ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਮਿਰਜ਼ੇ ਡਿੱਠੀ ਆਣ। ਖਰੀਦ ਫਰੋਖਤ ਹੋਰ ਭੀ ਕੀਤਾ ਮਾਲ ਉਥਾਨ। ਓੜਕ ਡੇਰਾ ਵਤਨਨੂੰ ਕੀਤਾ ਕੂਚ ਪਛਾਂਹਾਂ। ਰਾਵੀ ਲੰਘੀ ਕਾਦਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਇ ਝਨਾਂ। ਪਾਣੀ ਇਸ਼ਕ ਝਨਾਂਵਦਾ ਜਾਦੂਗੀਰ ਵਹੇ। ਇਸ਼ਕ ਝਨਾਂਓਂ ਲੱਭਦਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਲ ਲਵੇ। ਸਭ ਆਸ਼ਕ ਉਸਦੇ ਬਾਲਕੇ ਕੰਢੇ ਉਪਰ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਤਸੱਲੀ ਕਾਦਰਾ ਮਿਰਜ਼ਾ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ। ਮਿਰਜ਼ੇ ਇਜ਼ਤ ਬੇਗ ਨੇ ਪਾਯਾ ਆਣੇ ਵਹੀਰ। ਗਿਆ ਲੰਘ ਝਨਾਵੋਂ ਕਾਦਰਾ ਸੇਵੇ ਖ੍ਵਾਜਾ ਪੀਰ। ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਜਾਇ ਲਥੇ ਕਰਬੀਰ। ਖਬਰ ਹੋਈ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰਦੇ ਪਹੁੰਚਾ ਕੋਈ ਅੰਬੀਰ। ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਉਤਰਿਆ ਮਿਰਜ਼ੇ ਸੁਨੀਤਰੀਫ। ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਘੁਮਿਆਰ ਹੈ ਤੁੱਲਾ ਵਿਸਮ ਸ਼ਰੀਫ॥

ਓਹ ਘੜੇ ਪਿਆਲੇ ਕੀਮਤੀ ਸੱਭੇ ਕਰਨ ਤਰੀਫ। ਨਫਰ ਬੁਲਾਂਧਾ ਕਾਦਰਾ ਮਿਰਜ਼ੇ ਸੁਨੀ ਤਰੀਫ। ਨਫਰ ਹਵੇਲੀ ਪੁੱਛਕੇ ਤੁੱਲੇ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਆਹੀ ਸੋਹਣੀ ਹੁਸਨ ਦੀ ਮੱਥਾ ਨਜ਼ਰ ਪਿਆ। ਓਹ ਵੇਖ ਮੋਯਾ ਬਿਨ ਮਾਰਿਓਂ ਹ ਹੈਰਾਨ ਗਿਆ। ਪੈਸਾ ਪਲਿਓਂ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਪਜਾਲਾ ਮੁੱਲ ਲਿਆ। ਨਫਰ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥਲੈ ਪਹੁੰਚਾ ਮਿਰਜ਼ੇ ਕੋਲ। ਬੋਲੇ ਫੂਕੀਆਂ ਨਕੇ ਅੱਗੇ ਦੂੰਆਂ ਦੀ ਫੋਲ। ਪਿਆਲਾ ਮਿਰਜ਼ੇ ਹੱਥ ਦੇ ਕਹਿੰਦਾ ਗੱਲ ਫਰੋਲ। ਘਰ ਘੁਮਜ਼ਾਰਾਂ ਪਦਮਨੀ ਗੱਲ ਸੁਨਾਵਾਂ ਰੋਲ। ਮਿਰਜ਼ੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਲਾ ਧਿਆਨ। ਪਕੜ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਗਈ ਇਸ਼ਕ ਲਗਾਂਧਾ ਥਾਨ। ਕਹੇ ਸ਼ਿਤਾਬੀ ਨਫਰ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲ ਓਸ ਦੁਕਾਨ। ਖੂਬੀ ਉਪਰ ਹੋਗਿਆ ਇਸ਼ਕ ਕਰੇ ਘਮਸਾਨ॥ ਓਹਨੂੰ ਹਕੀਕੀ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਆਣ ਹੋਈ ਜਗਗਾਹ॥ ਮਿਰਜ਼ਾ ਵਖਣ ਚੱਲਿਆ ਭਾਂਡੇ ਦੇਖਨ ਚਾਹ॥ ਜਾਂ ਤੁੱਲੇ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਆਸ਼ਕ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਸੋਹਣੀ ਆਹੀ ਕੱਤਦੀ ਬੈਠੀ ਉਸ ਜਾਂ। ਮਿਰਜ਼ੇ ਡਿਠੀ ਉਸਦੀ ਸੂਰਤ ਸੀ ਦਿਲ ਖਾਹ। ਨਿੱਸਲ ਬਾਂਹ ਹੁਲਾਰਦੀ ਕੱਢ ਤੰਦ ਹਵਾ। ਵਾਂਗ ਪਤੰਗ ਜਲ ਗਿਆ ਜਾਨ ਜਹਾਨ ਗਵਾ। ਪਰ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਮਤ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਹੋਵੇ ਮੌਤ ਦਵਾ। ਨਫਰ ਕਹਿਆ ਇਕ ਬਾਟੀਆ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੀਂ ਹੋਰ॥ ਬਾਪ ਸੋਹਣੀ ਦ ਆਖਿਆ ਉਠ ਬੱਚਾ ਦੇਹੋ ਰ॥ ਸੋਹਣੀ ਕਾਸਾ ਕਢਿਆ ਮਿਰਜ਼ ਦਿੱਤਾ ਮੋੜ। ਪਰ ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਰੀ ਕਾਦਰਾ ਕੀਤੀ ਗੱਲ ਅਜੋੜ॥ ਕੋਈ ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਂਵਦਾ ਫੇਰ ਵਿਖਾਵੇ ਹੋਰ। ਸ਼ਕ

ਓਹਦੇ ਦਿਲ ਹੋਰ ਸੀ ਪਿਆਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਜ਼ੋਰ। ਓੜਕ ਓਨਾਂ ਲੈ ਲਿਆ ਇਕ ਪਿਆਲਾ ਹੋਰ। ਬਹੁਤੀ ਗੱਲ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕੀਤੀ ਦਿਲੋਂ ਨਖੇੜ। ਫੇਰ ਪਹੁੰਚੇ ਪਰਤ ਕੇ ਮਿਰਜ਼ੇ ਪਿਯਾ ਅੰਧੇਰ। ਪਰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਕਾਦਰਾ ਇਸ਼ਕੇ ਦੀ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ। ਪਰ ਇਸ਼ਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨਿਆ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਉਮੈਦ। ਲਖ ਹਕੀਮ ਤੇ ਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦੇਨ ਦੁਵਾਈ ਵੈਦ। ਸਜ਼ਿਆਂ ਖੂਨ ਫਿਰਾਕ ਦਾ ਕਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਪੈਦ। ਬਾਝ ਪਿਆਰੇ ਕਾਦਰਾ ਕਦੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਪੈਦ। ਜ਼ਖਮ ਹਕੀਕੀ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਗਏ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਮਾਰ। ਵਾਰ ਸੁੱਟੀ ਗੁਜਰਾਤ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਬਲਖ ਬੁਖਾਰ॥ ਲੈ ਹਟ ਕਰਾਇਆ ਕਾਦਰਾ ਬੈਠਾ ਵਿਚ ਬਜ਼ਾਰ। ਦੀਦਾਰ ਸੋਹਨੀ ਦਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਬਪਾਰ। ਪੰਡ ਸਿਰੋ ਤੋਂ ਹਿਰਸ ਦੀ ਮਾਰੀ ਗਾ ਜ਼ਮੀਨ। ਇਸ਼ਕ ਕਹਾਣੀ ਫੜ ਲਿਆ ਕਰ ਕੇ ਦਿਲੋਂ ਯਕੀਨ। ਬਲਖ ਬੁਖਾਰਾ ਛਡਿਆ ਗਜ਼ਨੀ ਚੀਨ ਮਚੀਨ॥ ਪਰ ਇਸ਼ਕ ਨਾ ਪੁਛੇ ਕਾਦਰਾ ਸਾਊ ਜ਼ਾਤ ਕਮੀਨ। ਉਸ ਆਨ ਤਰੀਕਾ ਪਕੜਯਾ ਚੁੱਕ ਲਈ ਏਹ ਕਾਰ। ਘਰ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਜਾਵਣਾ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਇਕ ਵਾਰ। ਭਾਂਡੇ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦ ਕੇ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਤਾਰ। ਦੇਖਣ ਕਾਰਨ ਕਾਦਰਾ ਦਿਤੇ ਦੰਮ ਉਜਾੜ॥ ਮਹਿੰਗੇ ਮੁਲ ਖਰੀਦ ਕੇ ਸਸਤੇ ਦਿੰਦਾ ਆ। ਕਿਤਨੀ ਮੁੱਦਤ ਕਾਦਰਾ ਏਵੇਂ ਗਈ ਵਿਹਾ। ਓੜਕ ਦੌਲਤ ਪੱਲਿਓਂ ਹੋਈ ਹੂ ਹਵਾ। ਪਰ ਕਿਚਰਕ ਲੰਘੇ ਬੈਠਿਆਂ ਖੂਹ ਲਈ ਦੇਖ। ਖਾਲੀ ਹੋਯਾ ਪੱਲਿਓਂ ਆਜਿਜ਼ ਹੋਯਾ ਆਨ। ਪਿੱਛਾ ਲਹੇ ਦੇ ਗਈ

ਤੁੰਦਾਂ ਮਾਨ ਭੁਰਾਨ। ਸੱਜਨ ਦੁਸ਼ਮਨ ਹੋਗਏ ਨਾਲ ਜਿਨਾਂਸੀ ਮਾਨ। ਘਰ ਘੁਮਿਆਰਾਂਕਾਦਰਾਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੂਆ ਜਾਨ। ਅੱਗੇ ਵਿਚ ਵਪਾਰਦੇ ਸੋਹਣੀ ਦਿਸਦੀਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਦਿਲਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਕੀਤੀ ਮੁਗਲ ਸਲਾਹ। ਕਰਕੇ ਉਸ ਖੁਦਾਇਨੂੰਬੱਧੀ ਦਿਲੋਂ ਦਲੀਲ। ਹਨ ਕਾਮੇਂ ਰਹੀਏ ਜਾਇਕੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੋਇ ਫ਼ਜ਼ੀਲ। ਘਰ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਇਕੋ ਸੱਭੇ ਗਲਾਂ ਭੁੱਲ। ਹੁਣ ਨੌਕਰ ਹੋਇ ਕਾਦਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਮੁਗ਼ਲ ਦਸੱਲ॥ ਤੁੱਲਉਸਦੀ ਬੇਪਤੀ ਸੁਨੀ ਦਿਲੋ ਦੇ ਨਾਲ। ਕਾਮਾ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤਾ ਮਾਲ ਸੰਭਾਲ॥ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਕਾਇਆ ਭੁੱਲੇ ਦਾ ਮੇਹੀਂਵਾਲ॥ ਹੁਣ ਇੱਜ਼ਤ ਬੇਗਾਂ ਕਾਦਰਾ ਬਣਿਆ ਮੇਹੀਂਵਾਲ। ਪਰ ਜੋ ਕੁਝ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰੇ ਰੱਬ ਰਹੀਮ ਗਫ਼ੂਰ। ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ ਕਾਦਰਾ ਜਾਮ ਪਿਆਲਾ ਪੂਰ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਸ਼ਕ ਜਹਾਨ ਤੇ ਹੋਯਾ ਆਨ ਸਹੀ। ਤੁੱਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚ ਖ਼੍ਵਾਬ ਦੇ ਯੂਸਫ ਮਿਲਿਆ ਸੀ॥ ਜਾਂ ਫਿਰ ਯੂਸਫ ਜੰਮਿਆ ਉਸ ਦੀ ਖਬਰ ਲਏ। ਪਰ ਇਸ਼ਕੋਂ ਸਮਝ ਕਾਦਰਾ ਜੋ ਤਕਦੀਰ ਰਹੇ॥ ਯੂਸਫ ਬੰਦੀ ਘੱਤਿਆ ਇਸ਼ਕੋਂ ਵਡੀ ਕਜ਼ਾ॥ ਜਿਸ ਕਿਸ ਉਤੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਟੁਰਦੀ ਨਹੀਂ ਰਜ਼ਾ। ਜ਼ੀਨਤ ਹੁਰਮਤ ਹੁਸਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜ਼ਹਿਰ ਅਜ਼ਾ॥ ਪਰ ਔਰਤ ਉਤੇ ਕਾਦਰਾ ਪਈ ਨਜ਼ੀਰ ਨਿਗਾਹ॥ ਹਜ਼ਰਤ ਸ਼ੇਖ ਸਨਆਨ ਤੋਂ ਇਸ਼ਕ ਚਰਾਇ ਖੂਕ॥ ਮਜਨੂੰ ਵਿਚ ਉਜਾੜ ਦੇ ਸੁਕ ਖ਼੍ਵਾਹਿਸ਼ ਮਸ਼ੂਕ। ਤੇਸ਼ਾ ਸਿਰ ਫਰਿਹਾਦ ਦੇ ਮਾਰੀ ਇਸ਼ਕ ਬੰਦੂਕ। ਮੈਂ ਯਾਰ ਦਿਵਾਨਾ ਕਾਦਰਾ ਕੀਤਾ ਇਸ਼ਕ

ਨਹੂਕ ॥ ਰੋੜੇ ਮਾਰਾਂ ਖਾਧੀਆਂ ਇਸ਼ਕ ਰਲਾਧਾ ਹੀ। ਪੁੰਨੂ
ਧੋਤੇ ਕੱਪੜੇ ਚੁਕਕੇ ਘਾਟ ਨਦੀ। ਮਿਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਭੀ ਕਾਦਰਾ
ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਯਾ ਕੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਆਸ਼ਕ ਹੋਵੇਹੇ ਓੜਕ ਏਹਾ
ਖੱਟ। ਦੁਨੀਆਂ ਉਤੇ ਕਾਦਰਾ ਕਰਦਾ ਚੌੜ ਚੁਪਟ। ਫਿਕਰ
ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਨੂੰ ਇਸ਼ਕ ਚਲਾਈ ਫੂਕ। ਉਸ ਜਾਤ ਨ ਪੁਛੀ
ਕਾਦਰਾ ਘਰ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਢੂਕ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੜ ਇਆ
ਖਲਕਤ ਮੇਹੀਂਵਾਲ। ਸੋਹਨੀ ਪਿੱਛੇ ਓਸਨੇ ਛੱ[illegible]ਤਜ਼ਵਾਲ
। ਦੇਖ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਜੀਂਵਦਾ ਖਾਧੇ ਬਾਝ ਤੁਆਮ। ਗਲ ਉਨਾਂਦੀ
ਕਾਦਰਾ ਜਾਣੇ ਬਾਝ ਨ ਆਮ। ਦੱਸੇ ਆਪਜ਼ੁਬਾਨਦੋਹਰਕੰਮ
ਅੰਦਰ ਸ਼ੇਰ। ਘਰਦੀ ਕੁਲ ਤਵਾਜਿਆ ਚੁਕੀ ਓਸਦਲੇਰ।
ਅਸਲੀ ਨੌਕਰ ਮਾਲਦਾ ਓਹ ਹਰ ਕੰਮ ਅੰਦਰ ਸ਼ੇਰ। ਜਾਂ
ਘਰ ਆਵੇ ਕਾਦਰਾ ਉਸਨੂੰਹੋਇਸਵੇਰ। ਨਾਜ਼ਕਜੁੱਸਾਰਾਖਵਾਂ
ਕਦੀ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕੰਮ। ਪੈਇਆ ਵੱਸ ਅਨਾੜੀਆਂ ਸਾਬਰਵਰਗੀ
ਕਲੰਮ। ਤੁੱਲਾ ਬਾਹਰ ਦੁਕਾਨ ਥੀਂ ਪੁਟਦਾ ਨਾਹਿ ਕਦਮ।
ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਕਾਦਰਾ ਧੰਧ ਕੀਤ ਤਮਾਮ। ਗੋਲੇ ਖੜੇ ਕਾਦਰਾ
ਆਪਕਰਕੰਮਕੌਣ। ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਧਤੀਮਨੂੰ ਨਾ ਪਲ ਮਿਲਦਾ
ਸੌਣ। ਘਰਦੀ ਕੁਲ ਤਵਜਿਆ ਦੂਜਾ ਬਾਲਣ ਢੋਣ। ਇਕ
ਜੰਗਲ ਸੀ ਕਾਦਰਾ ਦੂਜਾ ਮਝੀਂ ਪਿਛੇ ਭੌਣ। ਟਹਿਲ ਉਨਾਂਦੀ
ਕਰਦਿਆਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਕਈ ਸਾਲ। ਸੋਹਣੀ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨੂੰ
ਨਾ ਕੁਝ ਖ਼ਾਬ ਖ਼ਿਆਲ ; ਪੁੰਡ ਚੁਕਾਵਣ ਸੋਹਣੀ ਇਕਦਿਨ
ਆਈ ਨਾਲ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਉਥ ਕਾਦਰਾ ਰੋਯਾ ਮੇਹੀਂਵਾਲ।

ਦੋਵੇਂ ਹੋਏ ਵੱਖਰੇ ਹੋਰੀ ਖਬਰ ਨ ਕੋਲ। ਰੋ ਰੋ ਮੇਹੀਂਵਾਲਨੇ
ਦੇ ਦੁਖ ਫਰੋਲ। ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਸੋਹਣੀਏਂ ਹਾਲ ਵੰਞਾਯਾ ਮੈਂ
॥ ਖਬਰ ਨਾ ਪਿਛੋਂ ਕਾਦਰਾ ਕੀ ਕੁਛ ਕਰਨਾ ਤੈਂ। ਮੈਂ ਬਲਖ
ਬੁਖਾਰਾ ਛੱਡਕੇ ਆ ਗੁਜਰਾਤ ਮਲੀ। ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਉਜਾੜਕੇ
ਕੀਤਾ ਜੇਕ ਤਲੀ। ਤੇਰੇ ਪਿਛ ਹੁੱਜਿਆ ਕੂੜਾ ਗਲੀ ਗਲੀ।
ਪਰਪਾਸ ਕਲੋਤੀ ਕਾਦਰਾ ਸੋਹਣੀਸੁਣੇ ਖਲੀ। ਸੋਹਣੀ ਮਾਰੀ
ਸ਼ਰਮਦੀ ਮੂਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗੱਲ। ਨਾ ਉਸ ਰਸਮਾਂ ਪਰਤਕੇ
ਡਿਠਾ ਉਸਦੀ ਵਲ। ਪਰ ਵਿਚੋਂ ਆਹੀ ਓਸਦੀ ਬਾਤਨ ਗਈਆ
ਚਲ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਕਾਦਰਾ ਖੋਹਲੀ ਇਸ਼ਕ ਅਕਲ।
ਬਾਝ ਮੁਰੱਤਬ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਬੱਧੇ ਆਨ ਵਿਕਾਰ। ਦਿਲ ਵਿਚ
ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਦੇ ਲੱਗਾ ਆਨ ਫਿਗਾਰ। ਦਿਨ ਦਿਨ ਹੋਰ ਮੁਹਬਤਾਂ
ਕਰਨ ਲਗੇ ਇਤਫਾਕ। ਜਾਨ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਕਾਦਰਾ ਇਸ਼ਕ
ਬਣਾਯਾ ਸਾਕ। ਨਾ ਕੋਈ ਵਾਹਦਵਾਦਰੀ ਬਹੁਤੀ ਗੱਲ ਕਰੇ
॥ ਪਾਕੇ ਮੁਹੱਬਤ ਦੁਹਾਂਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਖੂਬ ਰਹੇ। ਇਕ ਜ਼ਾਲਮ
ਖੌਫ ਜਹਾਨ ਦਾ ਜ਼ਾਹਰ ਬਾਤਨ ਕਹੇ। ਪਰ ਖਲਕਤ ਤੇ ਵੀ
ਕਾਦਰਾ ਕਿੱਥੋਂ ਛਪੀ ਰਹੇ। ਖੂਬੀ ਏਹੋ ਇਸ਼ਕਦੀ ਪਹਿਲਾਂ
ਦਿੰਦਾ ਆਇ। ਸੀਖਾਂ ਰਾਜੂ ਕਬਾਦਦੀ ਕਰੇ ਕਬਾਬ ਬਨਾਇ।
ਪਿੱਛੋਂ ਫੇਰ ਜਹਾਨ ਤੇ ਦੇਂਦਾ ਗੱਲ ਹਿਲਾਇ। ਪਰ ਆਲਮ
ਬਾਕੀ ਕਾਦਰਾ ਛੱਡੇ ਛੱਜ ਕਲਾਇ। ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਮਹੀਂਵਾਲ ਨੂੰ
ਲੱਗਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ। ਇਸ਼ਕ ਸ਼ਗੂਫੇ ਕਾਦਰਾ ਤੜੇ ਲੱਖ ਰਨ।
ਆਨ ਪਲੀਤਾ ਮੱਰਿਆ ਵੈਰੀ ਮੇਹੀਂ ਫਿਰਨ। ਪਰ ਇਸ਼ਕ

ਅਜੇਹੇਂ ਕਾਦਰਾਅੰਗ ਪਤਾਨ ਭਰੇਨ। ਸੋਹਨੀ ਮੇਹੀਂਵਾਲਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾ ਕਾਈ ਮੂਲ। ਧੁੰਮੀ ਵਿੱਚ ਕਬੀਲੜੇ ਉਠਿਆਫੇਰ ਛੜੂਰ। ਚੋਰ ਪਿਆ ਦਿਲ ਮਾਪਿਆਂ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗਾ ਸੂਲ। ਏਹ ਦੂਖ ਮੰਦਾ ਕਾਦਰਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ੂਲ। ਓਹ ਭੁੱਲਾ ਮੁਲਕੀਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈਸੀ ਸ਼ਰਮ ਹਜ਼ੂਰ। ਸੋਖਤ ਆਈਓਸਨੂੰ ਹੋਇਆ ਬਹੁਤ ਰੰਜੂਲ। ਮਾਊਂ ਸੋਹਣੀਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੱਲਨਹੀ ਏਹ ਕੂੜ। ਏਹ ਨੇਕ ਨਾ ਕਾਮਾਂ ਜਾਪਦਾ ਕਰੋ ਘਰਾਂ ਤੇ ਦੂਰ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਖਾਸ ਸੀ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਹਮਸਾਇ। ਵਾਕਿਫ ਥੀ ਹਰ ਭੇਦ ਦੀ ਅਕਲ ਸੁਘੜ ਦਾਨਾਇ। ਕੁਲ ਹਕੀਕਤ ਓਸਦੀ ਸਸਝ ਲਈ ਦਿਲ ਪਾਇ। ਇੱਕ ਦਿਹਾੜੇ ਦੱਸਿਆ ਸੋਹਣੀ ਅੱਗੇ ਜਾਇ। ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰਾਂਤੇ ਭਾਂਬੜਮੱਚ ਗਏ। ਢੋਲ ਮਿਜ਼ਾਜੀ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਮੁਲਖੀਂ ਵੱਜਗਏ। ਅੱਗੇ ਦੂਰਤੋ ਸਮਝਕੇ ਦਰਦ ਰਫੀਕ ਰਹੇ। ਪਰਮੱਚੀਹੋਈ ਕਾਦਰਾ ਕਿੱਥੋਂ ਛਪ ਰਹੇ। ਓੜਕ ਓਨਾਂ ਸੱਦਿਆ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਸ਼ਿਤਾਬ। ਬਹਿ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਓਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸਾਫ ਜੁਵਾਬ। ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਵਾਹਨ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਦੀ ਜਾਨੀ ਨ ਹਿਜਾਬ। ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤਾ ਏਹ ਖਤਾਬ। ਪਰ ਨਾ ਕੁਝ ਉਜ਼ਰ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਨਾਲ ਕਿੱਸੇ ਕੀ ਜ਼ੋਰ। ਸੱਕਾਬਾਝ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕੌਣ ਓਹਦਾ ਸੀ ਹੋਰ। ਇਕ ਵਤਨ ਨਾ ਆਹਾ ਆਪਨਾ ਦੂਜਾ ਬਨਿਆ ਚੋਰ। ਹੋਯਾ ਅਰਥੀ ਕਾਦਰਾ ਟੁਰਿਆਹਿਰ ਸਭਰੋੜ। ਪਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਈ ਓਸਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਇ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਓਥੇ ਕਾਦਰਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਇਸ਼ਕ

ਘਲਾਇ। ਪਿੱਛੋਂ ਵਿੱਚ ਜਹਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗੱਲ ਹਿਲਾ। ਪਰ ਵਿੱਚ ਆਦਰ ਕਾਦਰਾ ਦਿੱਤ ਢੋਲ ਧਰਾਇ। ਸੋਹਣੀ ਆਹੀਂ ਮਾਰਦੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਭੜ੍ਹਿਆ ਰੋਹ। ਰੋਂਦੀ ਆਹੀਮਾਰਕੇ ਨਾਲ ਫਿਰਾਕ ਅੰਦੋਹ। ਕੁਝ ਵੱਸਨਾ ਚੱਲੇ ਓਸਦਾ ਸਬਰ ਬੈਠੀ ਕਰ ਓਹ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨੌਬਤ ਓਸਦੀ ਕੀਤਾ ਆਨ ਧ੍ਰੋਹ। ਮੇਹੀਂ ਵਾਲ ਨੂੰ ਕੱਢਕੇ ਤੁੱਲੇ ਤਕਸੀਲਾਹ। ਕਾਜ ਖਿਤਾਬ ਅਰੰਭਿਆ ਆਨ ਸੁਧਾਇਆ ਸਾਹ। ਦੌਲਤ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਘੱਤ ਵਿਧਾਹ। ਪਰ ਰੱਬ ਨਾ ਚਾਹੇ ਕਾਦਰਾ ਬੰਦੀ ਦੋਜ਼ਰਹਾ। ਸੋਹਣੀ ਸਾਬਤ ਸਾਵਰੀ ਰੱਖ ਲਈ ਰੱਬ ਆਪ। ਚੂਗੀ ਖਾਨੀ ਨਮਿਲੀ ਪਿੰਡੇ ਚੜਿਆ ਤਾਪ। ਉਸ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਰੋਂਦਿਆਂ ਮੂੰਹ ਥੀਂ ਕੱਢ ਅਲਾਪ। ਵੁਹ ਤਾਨੇ ਘੱਲਨ ਕਾਦਰਾ ਫੇਰ ਓਹਨੂੰ ਘਰ ਆਪ। ਸੋਹਣੀ ਮਹੀਂਵਾਲ ਦੀ ਛੋੜੇ ਕੌਨ ਅਮਾਨ। ਮਖਫੀ ਭੇਦ ਖੁਦਾਇਦਾ ਜਾਨੈਂ ਨਹੀਂ ਜਹਾਨ। ਓਹ ਜੋੜੀ ਸੀ ਅਲਾਹ ਦੀ ਦੋ ਜੁੱਸੇ ਇਕ ਜਾਨ ਰਲ ਵਸਨਗੇ ਕਾਦਰਾ ਵਿਚ ਕਬਰ ਅਸਥਾਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਉਪਰ ਦੁਖਦੀ ਚੱਲੇ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਾਰ। ਘੱਤ ਵਛੋੜਾ ਗ਼ੈਬਦਾ ਕੀਤਾ ਇਸ਼ਕ ਖ਼ੁਵਾਰ। ਉਹ ਘਰ ਰੋਂਦੀ ਮਾਪਿਆਂ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਬਜ਼ਾਰ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਿਲਨਾ ਕਾਦਰਾ ਹੋਯਾ ਬਹੁਤ ਲਾਚਾਰ। ਵਿੱਚ ਮਸੀਤੇ ਦਾਇਰੇ ਰੋਂਦਾ ਮੇਹੀਂਵਾਲ॥ ਕਸਮ ਅਲਾਜੋਂ ਪਾਨੀਯੋਂ ਰੱਬ ਮਲੂਮ ਹਵਾਲ। ਖ਼ੂਨ ਬਦਨ ਵਿਚ ਸੜ ਗਿਆ ਦਰਦੇ ਸੋਹਨੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਨੂੰ ਕਾਦਰਾ ਗੁਜ਼ਰੇ ਰਾਤ ਮਹਾਲ। ਸੋਹਨੀ ਬਾਝੋਂ ਓਸਨੂੰ ਪਿਆ

ਗ਼ੁਬਾਰ ਅੰਧੇਰ। ਕੁਸਗਿਆ ਬਿਨਕੁੱਠਧੋਂ ਇਸ਼ਕ ਲਿਧਾਸੀ
ਘੇਰ। ਹੁਣ ਕੇਹੜੇਨਾਲਸਬੱਬਦੇ ਜਾ ਮਿਲੀਏਇਕਵੇਰ॥ਘਰ
ਘੁਮਜਾਰਾਂਕਾਦਰਾਰਾਂਦਾਨਾਂਹੀਂਫੇਰ॥ ਉਮਰਗੁਜਾਰੀਰੋਂਦਿਆਂ
ਕਿਤਨੀ ਲੰਘਗਈ। ਇਕਦਿਨ ਇਸ਼ਕ ਸਿਖਾਲਿਆ ਦਿਲ
ਵਿਚਬਾਤਪਈ। ਪਤ੍ਰਕਤਰੀਕਾਫ਼ਕਰਦਾਹੱਥਵਿਚਟਿੰਡ ਲਈ
। ਹੁਨਵੇਖਨ ਕਾਰਨ ਕਾਦਰਾ ਮੰਗਨ ਚੜ੍ਹਿਆਈ। ਓਹ ਹੈਸੀ
ਲਾਖੀਆਦਮੀਬਲਖਬੁਖਾਰੇਦਾ। ਜ਼ਾਲਮਇਸ਼ਕਉਜਾੜਿਆ
ਜੋ ਅਸਬਾਬਉਦਾ। ਓਹਸੀ ਵਿਚ ਗੁਜਰਾਤਦੇਚੜ੍ਹਿਆਕਰਨ
ਗਦਾ। ਘਰਘੁਮਿਆਰਾਂਕਾਦਨਾ ਆਖੇ ਫੇਰਸਦਾ। ਕੁਝ ਹਾਜਰ
ਹੈਤਾਂਭੇਜੀਓ ਜਾ ਇਕਰੀਂਮੁ ਪੁਕਾਰ। ਸੱਸ ਬੁਲਾਯਾ ਸੋਹਨੀਏਂ
ਖੜਾ ਮੁਸਾਫਰ ਬਾਹਰ। ਉਠ ਬੱਚਾ ਘੱਤਖੈਰਤੂੰ ਸਦਕੇ ਨਾਮ
ਗੁਫਾਰ। ਹੁਨਵੇਖਤਮਾਸ਼ਾ ਕਾਦਰਾ ਮਿਲਨ ਲਗੇ ਨੀ ਯਾਰ।
ਸੋਹਣੀ ਖੈਰ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਪਹੁੰਚੀ ਵੱਤ। ਰੋਈ ਖਲੀ
ਵਿਚ ਸਰਦਲਾਂ ਰੋਟੀ ਲੈਕੇਹਥ। ਰਤ ਮੇਹੀਂਵਾਲਨੇਡਿੱਠੀ
ਨਜਰ ਪਰੱਤ। ਤੜਫਓਥੇਹੀਕਾਦਰਾਜਾਇਡਿਗਾ ਮੁਠਵੱਟ।
ਵਾਂਗਕਬੂਤ੍ਰਤੜਫਿਆਵਿਚਬਿਹੋਸ਼ ਮਕਾਨ। ਸੋਹਣੀ ਹੈਬਤ
ਖਾਇਕੇਪਾਸ ਖਲੌਤੀਆਨ। ਯਾਰਪੁਰਾਣਾਆਪਣਾਵੇਖਹੋਈ
ਹੈਰਾਨ। ਬੈਠ ਸਰ੍ਹਾਨੇ ਕਾਦਰਾ ਲੱਗੀਫਿਰਬੁਲਾਨ। ਜਾਂ ਉਸ
ਅੱਖੀਂਪਰਤੀਆਂਸੋਹਣੀਕਰ ਜਵਾਬ। ਪੱਟਉੱਤੇ ਸਿਰ ਰਖਕੇ
ਤਲੀਆਂਝਸਬਤਾਬ। ਕਰੇਂਜਾਨ ਗਵਾਇਂ ਆਪਣੀ ਸਾਨੂੰ ਦੇਂ
ਅਜ਼ਾਬ। ਹੁਨ ਜੇ ਕੋਈ ਦੇਖੇ ਕਾਦਰਾਕਰਸੀ ਯਾਰਖਰਾਬ।

ਤੂੰ ਨਾ ਕਰ ਸੱਜਨ ਕਾਹਲੀਆਂ ਨਾ ਬਾਝਲਗਾਮੋਂ ਵੱਗ। ਦਾਰੂ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ ਭਜੇ ਲੈਵਣਨਾਏਂ ਅੱਗ। ਦੁਸ਼ਮਨਤੇਰੀ ਜਾਨ ਦਾ ਬੈਠਾਸਾਰਾ ਜਗ। ਚਲਬੈਠ ਨਦੀਤੇ ਕਾਦਰਾ ਆਖੇ ਸਾਡੇ ਲੱਗ। ਤੂੰ ਕਰ ਫਰਿਆਦ ਖੁਦਾਇ ਥੀਂ ਮੇਰ ਵਸ ਨਾ ਕੁਝ। ਮੇਰਾ ਆਪ ਕਲੇਜਾ ਭੁਜ ਗਿਆ ਝਾਲਣਹੋਈਭੁਜ। ਦਰਦ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਅੱਖੀਂ ਗਈਆਂ ਸੁਜ। ਪਰਤੈਨੂੰਖਬਰਕੀ ਕਮਲਿਆ ਜੋ ਦਮ ਗੁਜ਼ਰੇ ਮੁਝ। ਜੋ ਕੁਝ ਸੋਹਣੀ ਆਖਿਆ ਲਖਿਆ ਸਿਰਤੇ ਮੰਨ। ਉਠ ਗਿਆ ਵਲ ਝਨਾਉਂਦੀਕਮਰ ਸਬਰਦੀ ਬੰਨ੍ਹ। ਪੱਤਨ ਘਾਟ ਮਲਾਂਹਦੀ ਜਿੱਥੇ ਆਹੀ ਛੰਨ। ਜਾ ਉਥਾਹੀਂਕਾਦਰਾ ਲੱਗਾ ਮੁਗਲਵਸੰਨ। ਹੁਣਵੇਖੋ ਇਸ਼ਕ ਮਜ਼ਾਜਦਾ ਲੱਥਾਹੋਣ ਬਪਾਰ। ਸੋਹਣੀ ਹੱਥੀਂਟੋਰਿਆਆਪ ਨਦੀਵਲਧਾਰ। ਖਾਣਾਪੀਣਾਭੁਲਗਿਆਲੱਗੀਸਾਂਗਦੁਸਾਰ। ਭੋਰਾ ਝੋਰਾ ਕਾਦਰਾ ਮੂਲੋਂ ਲੱਗ ਖਾਰ। ਹੁਣ ਸੋਹਣੀ ਬਾਝੋਂ ਪਿਆਰਿਆਹੋਲੀਜਾਨਤਰੁਣ। ਨਿਤਨ੍ਹਾਵਨਨਾਲ ਸਹੇਲੀਆਂ ਪੱਤਣ ਜਾਂਦੀ ਉਠ। ਓਹ ਦਰੀਯਾ ਝਨਾਂਦੇਬੈਠਾਜਿਸਮਕਾਨ। ਨੌਕਰ ਵੇਖ ਮਲਾਹ ਭੀ ਵਾਕਫ ਹੋਏ ਆਨ। ਰਾਤੀ ਉਸਨੂੰ ਬੇੜੀਆਂ ਸਉਂਪ ਸਭ ਟੁਰ ਜਾਨ। ਰੋਟੀ ਘੱਲਣਕਾਦਰਾ ਜੋ ਕੁਝ ਘਰੀਂ ਪਕਾਨ। ਪਰਲੋਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸ਼ਹਿਰਦੇਦੂਜੀ ਜ਼ਾਤ ਮਲਾਹ। ਮੱਛੀ ਫੜ ਦਰੀਯਾਇ ਥੀਂ ਕੱਢਨ ਲੋਕ ਮੁਬਾਹ। ਇਕ ਹਿਸਾ ਵੰਡ ਫਕੀਰਨੂੰਦਿੰਦੇਨਾਮਅਲਾਹ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਾਦਰਾ ਆਪ ਹਥੀਂ ਭੁੰਨਖਾਹ। ਇਕ ਮੱਛੀ ਰੋਜ਼ ਮਲਾਹਥੀਂ

ਲੈਂਦਾ ਮਹੀਂਵਾਲ॥ ਖੂਬ ਕਬਾਬ ਕਨਾਂਵਦਾ ਆਪ ਅੰਗੀਠੀ ਬਾਲ। ਸੋਹਣੀ ਬਾਝੋਂ ਓਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਹੋਇਆ ਮਹਾਲ। ਨੀਯਤ ਉਸ ਦੀ ਕਾਦਰਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਵਿਚ ਰੁਮਾਲ। ਲੋਕ ਅਰਾਮ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਸੁਤਾ ਹੋਇ ਜਹਾਨ। ਕੋਲ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਆਂਵਦਾ ਤਰ ਦਰਯਾ ਝਨਾਂਵ॥ ਓਹ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ ਜਾਗਦੀ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਬਿਨਾਂ। ਖਾਣ ਦੋਵੇਂ ਰਲ ਕਾਦਰਾ ਲੱਜ਼ਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ। ਖਾਤਰ ਕਰਕੇ ਓਸਦੀ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਭਵੇਂ। ਫੇਰ ਝਨਾਓਂ ਲੰਘਕੇ ਜਾਇ ਮਕਾਨ ਸਵੇਂ। ਭੁਲ ਕੇ ਭੁੰਨ ਲਿਆਂਵਦਾ ਖਾਸ ਕਬਾਬ ਨਵੇਂ। ਪਰ ਕਿਤਨੀ ਮੁੱਦਤ ਕਾਦਰਾ ਗੁਜ਼ਰੀ ਓਸ ਇਵੇਂ। ਇਕ ਦਿਨ ਕਰਨਾਰ ਬਦਾ ਪਈ ਝਨਾਵੇਂ ਛਲ। ਬਦਲ ਵੁਠ ਅਮਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ਪਹਾੜਾਂ ਵਲ। ਕਾਂਗ ਕੇਹਰ ਦੀ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਹੋਈ ਜਲ ਤੇ ਥਲ। ਰੁੜ੍ਹੀਆਂ ਕਾਂਗਾਂ ਕਾਦਰਾ ਮਛੀ ਗਈ ਹਲ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਸ਼ਕਾਰ ਦੀ ਮਛੀ ਕਿਸੇ ਫੜੀ। ਬੈਠੇ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀ ਓਹ ਘੜੀ। ਨਦੀ ਕੇਹਰ ਵਿਚ ਹੋਇ ਰਹੀ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਪਈ। ਤਾਜ਼ਾ ਪਾਣੀ ਆ ਗਿਆ ਮਛੀ ਨਾਹਿ ਰਹੀ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਮਛੀ ਓਸਨੂੰ ਆਈ ਹਥ ਨ ਕਾਇ। ਖਾਲੀ ਹਥੋਂ ਜਾਵਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਿਆ ਆਇ। ਆਗੇ ਨਜ਼ਰ ਕਬਾਬ ਦੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਲੈ ਜਾ ਓਸ ਦਿਹਾੜੇ ਕਾਦਰਾ ਹੋਇ ਦਿਲਗੀਰ ਖੜਾ। ਕੋਈ ਸਬਬ ਨ ਸੁਝਦਾ ਦਿਲ ਮੇਂ ਕਰੇ ਸ਼ੁਮਾਰ। ਸੋਹਣੀ ਹੋਗ ਉਡੀਕਦੀ ਮੈਨੂੰ ਪਲਕ ਪੁਕਾਰ। ਜੇ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਾ ਅਜ ਨਾ ਕਾਹਦਾ ਉਸਦਾ ਯਾਰ। ਪਰ ਪਟੋਂ ਬੇਰਾ ਕਾਦਰਾ ਚੀਰ ਖਲ ਉਤਾਰ। ਬੇਰੇ ਲਾਹੇ ਆਪਣੇ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਫਕੀਰ। ਸੀਖਾਂ ਦੇ

ਮੂੰਹਚਾੜ੍ਹਕੇਦਿੰਦਾ ਗੋਸ਼ਤਚੀਰ। ਸੋਹਣੀਪਿੱਛੇਕਟਿਆਜ਼ਾਲਮ ਇਸ਼ਕ ਸਰੀਰ। ਹੁਣ ਲੈ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕਾਦਰਾ ਟੁਰਿਆ ਹੱਥ ਬਕੀਰ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਇਸ਼ਕਥੀਂ ਰਖੇ ਬਹੁਤਅਜ਼ਾਬ॥ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਫ਼ਕੀਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਬਦਨ ਕਬਾਬ। ਜਾਂਉਸਡਿੱਠੇ ਕਾਦਰਾ ਸੁੱਟੇ ਥੁਕ ਖਰਾਬ। ਮੋੜ ਫੜਾਯਾ ਉਸਨੂੰ ਮੁਖ ਥੀਂ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਕੁਝ ਆਫਤ ਭੁਨਕੇ ਅੱਜ ਤੂੰ ਆਂਦੀਹੈ। ਜਾਂ ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਘੱਤਿਆ ਅੱਗੋਂ ਆਈ ਕੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੱਛੀ ਕਾਦਰਾ ਖਬਰ ਨਹੀਂਕੀਹੈ। ਅੱਗੋਂਮੇਹੀਂਵਾਲਨੇ ਸੁਖਨ ਕੀਤਾ ਇਕ ਰਾਸ। ਅੱਜ ਘੱਟ ਮਸਾਲਾ ਕਾਦਰਾ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਵਿਸ੍ਵਾਸ। ਸੋਹਣੀ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਖਦ ਅੱਗੋਂਕਹਿੰਦੀਹੱਸ। ਨਾ ਕਰ ਕਸਮਾਂ ਕੂੜੀਆਂ ਸੱਚਅਸਾਨੂੰਦੱਸ।ਨਾਖੁਰਗੋਸ਼ਨਾਬੱਕਰਾਮੱਛੀਨਾਹੀ ਦੱਸ। ਨ ਕਰੀਂ ਮਜ਼ਾਖਾਂਆਨਕੇ ਅਸੀ ਕਬਾਬੋਂ ਬੱਸ। ਤਾਂਫਿਰ ਮੇਹੀਂਵਾਲਨੂੰ ਚਾਬਕਲੱਗਾ ਬੋਲ। ਰੱਖੀਂ ਦਿਲਵਿਚ ਕਾਦਰਾ ਕਿਸਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਫੋਲ। ਲਾਹਪੱਟਾਂਥੀਂ ਪੱਟੀਆਂ ਜ਼ਖਮ ਵਿਖਾਯਾ ਖੋਲ੍ਹ। ਆਹ ਚਲਾਈ ਸਬਰ ਦੀ ਰੁੰਨਾ ਸੋਹਣੀ ਕੋਲ। ਮੈਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਆਪਨੂੰ ਮਰਨੋਂ ਡਰਿਆ ਨਾਂ। ਅਜੇ ਸੁਵਾਦ ਨਾ ਤੁਧ ਜੇਮਰ ਅਸਾਨੂੰ ਥਾਂ। ਸੱਚ ਸਿਆਨੇ ਆਖਦੇ ਜ਼ਾਲਮ ਜਾਤ ਜ਼ਨਾਂ। ਪਰ ਓੜਕ ਵੇਖਣ ਕਾਦਰਾ ਸਿਦਕ ਲਗਾਵਨ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਸੋਹਣੀ ਸਮਝਿਆ ਸਾਬਤ ਨਾਲ ਈਮਾਨ॥ ਦੇਖ ਜ਼ਖ਼ਮ ਪਟ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਆਜਿਜ਼ ਹੋਈ ਆਨ। ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਕਦੀਮ ਦੀ ਏਥੇ ਓਥੇ ਜਾਨ। ਤੈਥੋਂ ਪੂਰੀ ਹੋਗਈ ਜਾਹਤੂੰਬੈਠ

ਮਕਾਨ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਓਥੇ ਆਵਸਾਂ ਜਾਣੀ ਇਸ਼ਕ ਤਦਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਮੰਰਨੋ ਡਰ ਗਈ ਤਾਂ ਕਮਜਾਤ ਅਖਾਂ। ਨਾ ਹੁਣ ਆਵੀਂ ਚੱਲਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕਦਾਂ। ਇਸ਼ਕ ਤੇਰੇ ਥੀਂ ਕਾਦਰਾ ਚੀਰਾਂ ਨਦੀਆਂ ਨਾਂ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਥੀਂ ਓਹ ਪਰਤਕੇ ਓਸ ਮਕਾਨ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਤਰੀਕਾ ਓਸ ਦਾ ਸੋਹਣੀ ਪਕੜ ਲਿਆ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਯਾ। ਪਰ ਬਲਦੀ ਉਤੇ ਕਾਦਰਾ ਅਰਸ਼ੋਂ ਤੇਲ ਪਿਆ। ਬਲੀ ਮਤਾਬੀ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਰਾਤ ਅੰਦਰ ਅੰਧੇਰ। ਮਰਗ ਉਤੇ ਪਰ ਵਾਨਿਆਂ ਆਵਨ ਬਹੁਤ ਦੁਫੇਰ। ਖੂਬੀ ਏਹੋ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਆਸ਼ਕ ਮਾਰੇ ਘੇਰ ਵਲ ਵਲ ਕੂਠ ਕਾਦਰਾ ਜ਼ਾਲਮ ਇਸ਼ਕ ਦਲੇਰ। ਸੋਹਣੀ ਉਪਰ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਉਠੀ ਤੇਜ਼ ਬਨਾਹ। ਆਹਾਂ ਥੀਂ ਥਲ ਚੀਰਦੀ ਸ਼ੇਰ ਬੁਕਨ ਵਿਚ ਰਾਹ। ਤਰ ਦਰਯਾਉ ਝਨਾਉਂ ਥੀਂ ਜਾਂਦੀ ਪਾਰ ਤਦਾਂ। ਘੜੇ ਦੇ ਉਤੇ ਕਾਦਰਾ ਲੰਘੇ ਇਸ਼ਕ ਵਨਾਂ। ਖਾਤਰ ਮੇਹੀਂ ਵਾਲ ਦੀ ਏਵੇਂ ਰੋਜ਼ ਕਰੇ। ਸਿਦਕੋਂ ਬੇੜਾ ਘੜੇ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਕਰ। ਫਿਰ ਵਿਚ ਰਖਕੇ ਬੂਟਿਆਂ ਜਾਂ ਘਰਬਾਰ ਵੜੇ। ਪਹਿਰੇ ਪੁਠੇ ਕਾਦਰਾ ਜ਼ਾਲਮ ਇਸ਼ਕ ਤਰੇ॥

ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਨਿਣਾਨ ਨੇ ਸੋਹਣੀ ਦਾ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਕੇ ਪੱਕਾ ਘੜਾ ਬਦਲ ਕੇ ਕੱਚਾ ਰੱਖ ਦੇਨਾ

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਿਣਾਨ ਨੂੰ ਹੋਈਆ ਇਖਬਰ। ਸੋਹਨੀ ਜ਼ੇਵਰ ਪੈਹਨ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਪਈ ਨਜ਼ਰ। ਚੱਲੀ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰ ਬਾਹਰ

ਸ਼ੈਹਰ ਸਫਰ। ਓਜ਼ਕਦੇਖਨਕਾਦਰਾ ਓਹ ਭੀ ਗਈ ਮਗਟ। ਜਾਇ ਖਲੀ ਦਰਯਾ ਤੇ ਆਈਨਨਦਪੈਕਾਰ। ਸੋਹਣੀਤਰਦੀ ਘੜੇ ਤੇਗਈ ਝਨਾਓਂ ਪਾਰ। ਮਿਲ ਕੇ ਯਾਰ ਫਕੀਰਨੂੰ ਆਈ ਫੇਰ ਉਰਾਰ। ਰੱਖਘੜਾ ਵਿਚ ਬੂਟਿਆਂਆਇਵੜੀਘਰਬਾਰ। ਅਗੇ ਉਸਦੇ ਦੌੜਕੇ ਜਾ ਵੜੀ ਘਰ ਸੌਣ। ਕਾਰਣ ਹਿਕਮਤ ਕਾਦ ਤਕ ਆਈ ਗਲ ਕੌਣ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੁਕਾਨ ਥੀਂ ਕੱਚਾ ਘੜਾ ਉਠਾਇ। ਕੱਚਾ ਧਰ ਵਿੱਚ ਬੂਟਿਆਂ ਪੱਕਾ ਲਿਆ ਉਠਾਇ। ਹਿਕਮਤਨਾਲਹਰਰੋਜ਼ਦੇਆਉਂਦੀ ਲਿਆਉਠਾਇ। ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਕਾਦਰਾ ਸਕ ਕੌਣ ਮਿਟਾਇ। ਸੋਹਣੀ ਸਖਤ ਨਸੀਬ ਦੀ ਨਿੰਘਰ ਕਰਮਗਏ। ਨਾਵਾਂਲੱਥਾਦਫਤਰੋਂ ਦਮ ਸਾਹ ਪੁਜ ਗਏ। ਅੱਠ ਪਹਿਰ ਹਯਾਤੀ ਰਹਿ ਗਈ ਮਲ ਕੁਲਮੌਤ ਲਏ। ਜਾਇ ਪਾਰ ਹਰ ਰੋਜ਼ਥੀਂ ਕੀਕਰ ਅੱਜਰਹੇ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਕਰਨਾ ਰੱਬ ਦਾ ਹੋਯਾ ਆਨ ਗੁਬਾਰ। ਸਖਤ ਸ਼ਮਾ ਸੀ ਰਾਤਦਾ ਦੂਜਾ ਪੋਹ ਬਹਾਰ। ਬੱਦਲ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ੂਲਦੇ ਉਠੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਜਲ ਥਲ ਪਾਣੀ ਕਾਦੁਰਾ ਕੱਪਰ ਲਹਿਰੀਂ ਮਾਰ। ਸ਼ੱਖਣ ਝਾਂਜਾ ਝੁੱਲਿਆ ਨੂਹ ਕਿਆਮਤ ਵਾਂਗ। ਇਸ਼ਕ ਸੋਹਣੀ ਨੂੰ ਫੱਟਿਆ ਮਾਰ ਅਜਲ ਦੀ ਸਾਂਗ। ਅਯਦਹਾ ਪਹਾੜ ਦੇ ਰੁੜ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨਾਗ। ਬਹੁਤ ਜਨਾਵਰ ਕਾਦਰਾ ਦੱਸ ਕਿੱਥੋਂ ਤਾਕ। ਵੇਲਾ ਹੋਯਾ ਜਾਨਦਾ ਸੋਹਣੀ ਨਿਕਲ ਚਲੀ। ਨਿਕਲੀ ਜਦੋਂ ਮਹੱਲਥੀਂ ਧਰਕੇ ਜਾਨਭਲੀ। ਤਿਸਦਿਨਜਾ ਦਰਯਾ ਤੇ ਸੋਹਣੀ ਕੂਕ ਚਾਈ। ਮੂੰਹ ਅੰਧੇਰਾ ਵੇਖਕੇ ਹੈਰਤ

ਵਿਚ ਪਈ। ਕਹਿਰ ਤੂਫਾਨ ਕਬੂਲਿਆਂ ਖਾਤਰ ਧਾਰ ਚਲੀ। ਸਦਰਹਿਮਤ ਉਸਦੇ ਇਸ਼ਕਨੂੰਨਖਾਂਨਾਲਰਲੀ। ਰੁਖਉਡਾਇ ਕਾਦਰਾ ਇਤਨੀਵਿਡ ਪਈ। ਓਹਮਰਨੇਡਰੀਨਕਾਦਰਾਂ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰਹੀ। ਤੀਰਾਂ ਵਾਂਗੂ ਬਰਸਦੀ ਲੱਥੀ ਲੱਗ ਸੁਲੱਗ। ਇਕ ਸਰਦੀ ਸੀ ਕਹਿਰਦੀ ਦੂਜੀ ਠੰਡੀ ਅੱਗ। ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਸੂਕਦੀ ਬਦਲੀ ਮਾਰੇ ਅੱਖ। ਓਹਭਾਵੇ ਸੋਈ ਕਾਦਰਾ ਸਿਦਕ ਪਿਆ ਦਿਲ ਰੱਖ। ਨਾਜ਼ਕ ਸੋਹਣੀ ਬਦਨਦੀ ਬੇਦਿਲ ਕੀਤੀ ਠੰਢ। ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਪਈ ਮੌਜਾਂ ਕੱਢਣ ਡੰਡ। ਤਖਤਾ ਪੱਟ ਜ਼ਿਮੀਨਦਾ ਰੇਤੇ ਸਿੱਟੀ ਛੰਡ। ਰੁਖਉਡਾਇ ਕਾਦਰਾ ਮੀਂਹ ਅੰਧੇਰੀ ਫੰਡ। ਜੋ ਵਸਕੀਨ ਪਹਾੜਦੇ ਰੁੜ੍ਹਦੇ ਜਾਨ ਤਮਾਮ। ਰਿਛ ਲੰਗੂਰਾਂ ਬਾਂਦਰਾਂ ਉਤੇ ਮੌਤ ਹਰਾਮ। ਲੂੰਬੜ ਗਿੱਦੜ ਕੁਲੀਆਂ ਮੂਸ਼ ਹੋਇ ਸਭ ਖਾਮ। ਮਵਿਚੋਂ ਰੁੜ ਕਾਦਰਾ ਜਾਇ ਪਏ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮ। ਸ਼ੇਰਜੋ ਤਾਵਰ ਚਿਤਰੇ ਹਰਨ ਪਹਾੜ ਹਜ਼ਾਰ। ਗੁਰਗ ਬਘੇਲੇ ਰੁੜਗਏ ਹੋਇ ਪ੍ਰਿੰਦ ਮਾਰ। ਹੋਰ ਪਹਾੜੋਂ ਰੇਲੀਆਂ ਚੰਦਨ ਚੀਲ ਹਜ਼ਾਰ। ਉਸ ਦਿਨ ਰੰਦਨ ਕਾਦਰਾ ਵਗੇ ਬੇਅੰਤ ਸ਼ੁਮਾਰ। ਪਾਯਾ ਮੀਂਹ ਝਨਾਉਂਦੇ ਲਹਿਰਾਂ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ। ਪਰੀਤ ਜਿਵੇਂ ਖਰਾਸਦੀ ਤੋੜ ਪਈ ਘਨਘੋਰ। ਰਾਤ ਅੰਧਰੀ ਸੂਕਦੀ ਬਦਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜ਼ੋਰ॥ ਪਰ ਓਹਪਲ ਬਾਝ ਖੁਦਾਇਦੇ ਕਿਸੇ ਮਲੂਮ ਨ ਹੋਰ। ਸੋਹਣੀ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਨੂੰ ਰਾਤ ਘਲੀ ਓਹ ਰਬ। ਇਕ ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਗਜਬਦੀ ਦੂਜਾ ਮੀਂਹ ਗਜਬ। ਲੱਖ ਜੀਆਂ ਦੇ ਮਰਗਏ ਅੰਦਰ ਓਸ ਅਜ਼ਾਬ ਪਰ।

ਬਾਝੋਂ ਮੋਇਆਂ ਕਾਦਰਾ ਦੇਂਦਾਨਹੀ ਖਿਤਾਬ। ਸੋਹਣੀ ਸਾਬਤ ਇਸ਼ਕਦੀ ਮਰਨ ਉਤੇ ਹੋਗ਼ੀਆ ਇ। ਵਿਚਰਕਰੱਬਾ ਜੀਵਣਾ ਮੂੰਹਥੋਂ ਕਹੇ ਅਲਾਇ। ਓੜਕ ਜੁੱਸਾ ਰਾਖਵਾਂ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਰਲ ਇ। ਪਰ ਧਾਰ ਵਲੋ ਅੱਜ ਕਾਦਰਾ ਰੱਖੇ ਪੱਤ ਖੁਦਾਇ। ਕਰ ਬਿਸਮਿੱਲਾ ਪਕੜਿਆ ਸੋਹਣੀ ਘੜਾ ਉਠਾਇ। ਪਰ ਕੱਚਾ ਮਾਲਮ ਕਰ ਗਈ ਅਕਲੋਂ ਸੁਘੜ ਦਨਾਇ॥

ਸੋਹਣੀ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ

ਰੋਂਦੀ ਨਾਲ ਫਿਰਾਕਦੇ ਕਰਕੇ ਖਲੀਆਂ ਬਾਹਾਂ। ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਹੋਵੇ ਕਾਦਰਾ ਜੇ ਮੈਂ ਮੁੜਾਂ ਪਿਛਾਹਾਂ। ਵਿਚ ਜਨਾ ਬਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੋਹਣੀ ਕੂਕ ਰਹੀ। ਮੇਰਾ ਕੱਚਾ ਲਿਖਿਆ ਸਾਇਤ ਸਮਝ ਲਈ। ਮੈਂ ਦੋਸ਼ ਦੇਵਾਂ ਸਿਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਾਂ ਲਿਖੀ ਆਨ ਵਰੀ। ਫਿਰ ਪਕੜ ਦਲੇਰੀ ਕਾਦਰਾ ਮੈਂ ਵਿਚ ਠਿਲ ਪਈ। ਅੱਗੇ ਭਰੇ ਜੁਆਨੀ ਜੋਰ ਸੀ ਚੰਦਨ ਕੁਆਰ ਦਰਿਯਾ। ਵੰਝਣ ਵੈਹਣ ਦਹੀਧਾ ਉਦੇ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰ ਪਿਆ। ਹੋਧਾ ਤਾਰ ਬਤੇਰੀਯਾ ਲੀਤਾ ਨੀਰ ਝਨਾਂ। ਪਰ ਜਲ ਥਲ ਪਾਨੀ ਕਾਦਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਬੇਅੰਤਹਾ। ਸੋਹਣੀ ਘੋੜਾ ਸ਼ੌਕਦਾ ਫੇਰ ਬਨਾਯਾ ਸੱਚ। ਇਲਮਹਧਾਤੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਦਿਨ ਥੀਂ ਵਿਤਾਤਜ। ਕੀਤੀ ਇਸ਼ਕ ਉਤਾਵਲੀ ਅਕਲ ਨ ਰਹੀ ਪਾਸ। ਮੌਤ ਉਠਾਯਾ ਕਾਦਰਾ ਯਾਰ ਮਿਲਨ ਦੀ ਆਸ। ਖਿੱਚ ਦੁਪੱਟਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਸੀ ਚਾਇ। ਨੈਂ ਵਿਚ ਸੋਹਣੀ ਜਾ ਵੜੀ ਪੀਰ

ਫਕੀਰਮਨਾਇ। ਅੱਗੇ ਨਮੂਨਾ ਘੜੇਦਾ ਠਿੱਲਪਈ ਵਰਧਾਇ । ਕੰਢਾਬੜਾ ਕਾਦਰਾ ਮੁਰਦਾ ਹੋਯਾ ਆਇ। ਦੇਖ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਤਾਲਿਆ ਪਿੱਛਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰ। ਪੱਟ ਜਹਾਜ ਜਮੀਨਦਾ ਨੈਂ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਚੂਰ। ਹੋਯਾਘੁਮਣ ਘੇਰਨੂੰ ਠਾਠਾਂ ਮਾਤ ਜਰੂਰ। ਪਰਯਾਰਪਿਛਅਜਕਾਦਰਾ ਹੋਯਾਮਰਨ ਜਰੂਰ। ਓਥੇ ਕੱਪਰ ਕੜਕਨਕਹਿਰਦੇ ਮਾਰੂਮੀਂਹਵਰ੍ਹਨ। ਸੋਹਣੀਦਾਕੀਕਾਦਰਾ ਜਾਏ ਪੇਸ਼ ਭਰਨ। ਢਹਿ ਢਹਿ ਢਹਿਸਨ ਜਮੀਨ ਦਾ ਚੋਦਨ ਵਿਚਡਿਗੀਨਵਾਂਗਹਿਰਸਾਂਫਿਰਦੀਆਂਡਿਲਾਡੋਹਕਰਨ। ਮਾਰੀ ਵਰੱਦ ਫਿਰਾਕਦੀ ਰੋਂਦੀ ਕਰਕੇ ਸ਼ੋਰ। ਕੀਤੀਆਂ ਕੁਲ ਦਲੇਰੀਆ ਵੇਇ ਖਲੋਤੀ ਜ਼ੋਰ। ਨਾਜ਼ਕਸੋਹਣੀਦੇਹਦੀਐਸੀ ਸਹਦੀ ਔਰ। ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾਂ ਡਾਢੀਆਂ ਆਸ ਦਿਲੇ ਦੀ ਤੋੜ। ਰੁੜਦੀ ਆਹੀਂਮਾਰੀਆਂ ਨੈਂ ਵਿਚ ਸੋਹਣੀ ਹੀ। ਯਾਰਬ ਬਖ਼ਸ਼ਨਹਾਰਿਆ ਲਾਇਕ ਸਰਮਤੂਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਰ ਦਿਖਾਲ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਨਲਈਂ। ਪਰਦਾ ਮੁਹੱਬਤ ਕਾਦਰਾ ਮਿਫਤਾਨਾ ਜਾਇ ਕਹੀ। ਪਰ ਜਾਂ ਤਕਦੀਰ ਫਨਾਹ ਦੀ ਸਿਰਤੇ ਆਨ ਵਰਹੇ। ਫਰ ਦੁਆਇ ਨ ਸੁਣੀਦੀ ਨਾ ਓਹ ਵਕਤ ਮੁੜੇ। ਸੋ ਤਕਦੀਰ ਨ ਟਲਦੀ ਸਾਂਹਾਂ ਛਡ ਟੁਰੇ। ਸ਼ਾਖ਼ਤ ਰੁਟੀ ਕਾਦਰਾ ਕੀਕਰ ਫੇਰ ਜੁੜੇ। ਸੋਹਣੀ ਤਖ਼ਤਜਹਾਨ ਥੀਂ ਸੁਟੀਚਾਪਟਕਾ ਪੱਤਨ ਠਿਲ ਜਹਾਨ ਦੇ ਚੱਲੀ ਹਿਰਸ ਮੁਕਾ। ਆਖ ਕਿਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਇਸ ਬਜ਼ਾਰ ਵਕਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇਵਿਚਕਾਦਰਾ ਇਸ਼ਕ ਅਜੇਹੀ ਥਾਂ। ਦੇਖ ਇਸ਼ਕਦਾ ਫਾਇਦਾ ਸੋਹਣੀ ਪਾਯਾ

ਕੀ ਨੈਂ । ਵਿਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਵਦੀ ਇਸ਼ਕ ਪਿਆਲੇ ਪੀ। ਆਦਮ ਜ਼ਾਤਪੰਖੇਰੂਆਂ ਮਜ਼ਬੋਂ ਸੋਹਣੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨੈਂ ਵਿਚਕਾਦਰਾ ਧੁਰਦੀ ਇਸ਼ਕ ਟਿਕੀ। ਜਿਨੇ ਜਿਨੇਂ ਗੋਤੇ ਖਾਂਵਦੀ ਸੋਹਣੀ ਵਿਚ ਨਜ਼ੂਲ। ਬਦ ਦੁਆਈਂ ਮੂੰਹ ਥੀਂ ਦੇਂਦੀ ਹੋ ਮਸ਼ਗੂਲ। ਘੜਾ ਉਠਾਵਨ ਵਾਲੀਏ ਭਲਾ ਨਾ ਹੋਈ ਮੂਲ। ਅਜ ਵਿਚ ਧਾਰੀ ਕਾਦਰਾ ਪਾਧਾ ਤੈਂ ਫਤੂਲ। ਮੱਥੇਉਤੇਮਾਰਿਆ ਸੋਹਣੀ ਹਥ ਉਠਾ। ਨਾ ਕੁਝ ਵਸ ਨਿਟਾਨ ਦੇ ਕੀਤਾ ਇਸ਼ਕ ਕੜਾ। ਮੈਂ ਕੱਚੀ ਕੱਚ ਵਿਹਾਜਿਆ ਖਾਧਾ ਆਪ ਖਤਾ। ਲਿਖੇ ਉਤੇ ਨਾ ਕਾਦਰਾ ਕੱਢੇ ਦਾਨਸ਼ ਜਾ। ਲਹਿਰਾਂਵਾਂਗਵਰੋਲਿਆਠਾਠਾਂ ਮਾਰ ਚੜ੍ਹੇ ਨੈਂ ਵਿਚ ਸੋਹਣੀ ਕਾਦਰਾ ਜਾਨੀ ਧਾਦਕਰੇ ਪਰ ਪਾਣੀ ਅਗੇ ਕਿਸੇਦਾ ਪੇਸ਼ਨਜਾਂਦਾ ਜੋਰ। ਦੂਜਾ ਜੋਰ ਝਨਾਊਂ ਦਾ ਦੇਂਦਾ ਜੋਰ ਤਰੋੜ। ਸ਼ੇਰਨਾ ਸਿੱਧਾਲੰਘਦਾ ਸੀਨੇ ਲਾਇਕੇ ਜੋਰ। ਜ਼ੋਰ ਤਰੀਕਾ ਇਸ਼ਕਦਾ ਕੋਈਨਸਕਦਾ ਤੋੜ। ਜ਼ਾਲਮ ਸ਼ਹੁ ਝਨਾਂ ਦਾ ਜਿਸਦਾ ਨੀਰ ਵਹੇ। ਲੂੰ ਲੂੰ ਕੰਬੇ ਸੁਣਦਿਆਂ ਲਰਜਨ ਜਾਨ ਲਗੇ। ਓਹ ਪਿਆ ਸੋਹਣੀ ਨੂੰ ਝਾਕਣਾ ਵਾਂਗੂੰ ਲੈਹਰਵਗੇ। ਪਰਖਾਕੀ ਜੁਸਾ ਕਾਦਰਾ ਕੀਕਰ ਵਿਚਰਹੇਤਬ ਲਗ ਤਰਲੇ ਧਾਰਦੇ ਕਰਦੀਪਈ ਰਹੀ। ਫੁਲੀਆਂਬਾਂਹਾਂਉਸ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤ ਮਨੇ ਗਈ। ਹੋਸ਼ਵਜੂਦੋਂ ਉਠਗਈਹੈਰਤਵਿਚ ਪਈ। ਕਿਸਨੂੰ ਸੱਦੇ ਕਾਦਰਾ ਅਪਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਮੱਛ ਜਲਹੋੜੇ ਬੁਲਣਾਂ ਕਛੂਏ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ। ਤੰਦੂਏ ਕਰਨੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਪਹੁੰਚੇ ਲਖਹਜ਼ਾਰ।ਸੋਹਣੀਦਾ ਤਨਖਾਨਨੂੰ ਹੋਏ ਸਭ ਤਿਆਰ

। ਅੱਗੇ ਸੋਹਣੀ ਕਾਦਰਾ ਰੋਕੇ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ। ਮੱਛ ਕੱਛ ਜਲ ਬੁਲਣਾ ਕਰੋਂ ਸਵਾਲ ਤੁਝੇ। ਪਰ ਯਾਰ ਮਿਲਨਦੀ ਕਾਦਰਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਤਾਂਘ ਅਜੇ। ਤਰਲੇ ਕਰਦੀ ਮਰ ਗਈ ਖਾਧੀ ਫੇਰ ਪਰੀਤ। ਮੱਥੇ ਜਰਦੀ ਹੋਇਗਈ ਗੱਲਗਈ ਪਰ ਬੀਤ। ਟੁਟੀ ਡੋਰ ਪਤੰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਗਈ ਸਭ ਬੀਤ। ਪਰ ਜਾਂਦੀ ਵੇਰੀ ਕਾਦਰਾ ਸੋਹਣੀ ਗਾਵੇ ਗੀਤ। ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੋ ਪਾਇਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਦਿਲ ਸੋਗ। ਣ ਲੈ ਤੂੰ ਯਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਆਖਰ ਮਿਲਨਾ ਹੋਗ। ਲਿਖੀ ਲੇਹਿਕਲੰਮਦੀ ਲਈ ਨਿਮਾਨੀ ਭੋਗ। ਦੁਨੀਆਂ ਉਤੇ ਕਾਦਰਾ ਨੂੰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੰਜੋਗ। ਆਹੀਂ ਦੇ ਸੱਦ ਕੂਕਦੀ ਬਦਿਲ ਹੋਈ ਆਨ। ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪੈ ਗਿਆ ਫਾਨੀ ਹੋਈ ਜਾਨ। ਛੱਡ ਜਨਾਵਰ ਪਿੰਜਰਾ ਉਡਗਿਆ ਅਸਮਾਨ। ਪਰ ਇਸ਼ਕ ਵਲੋਂ ਰਬ ਕਾਦਰਾ ਸ਼ਰਗ ਰਖੇ ਰਹਿਮਾਨ। ਇਸ਼ਕ ਸਜਾਈਂ ਦਿਤੀਆਂ ਕੀਤੀ ਜਾਨ ਜੁਦਾ। ਏਹ ਖਿਲਵਾੜੀ ਮੌਤ ਦਾ ਖੜਿਆ ਮੌਤ ਉਠਾ। ਲੋਥ ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਰੁੜ ਗਈ ਗਰਬ ਸੰਦੀ ਦਾਇ। ਪਰ ਡਾਢੀ ਜਾਣੋ ਕਾਦਰਾ ਜੋ ਦਿਲ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਖਦਾਇ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਓਸ ਤਬੂਤਦੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼ਤਦਾਂ। ਮੱਛ ਕੱਛ ਜਲ ਬੁਲਣਾਂ ਮੇਰਾ ਲਈਓ ਸਨਾਂਹ। ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਫਕੀਰਨੂੰ ਜਾਕਰ ਕਹੋ ਸੁਨਾਇ। ਹੁਨ ਸੋਹਣੀ ਨੈਂ ਵਿਚ ਕਾਦਰਾ ਡੁਬ ਹੋਈ ਫਨਾਹਿ। ਪਿੱਛੋਂ ਯਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਮਤ ਅਫਸੋਸ ਕਰੀਂ। ਮਤ ਵਿਚ ਘਰਦੇ ਕਾਦਰਾ ਸੋਹਨੀ ਸੋਇਰਹੀ। ਆਹੀਂ ਦੇ ਸਦ ਕੂਕਦੀ ਰੋੜ ਖੜੀ ਹੈਂ ਨੈਂ। ਰਿਜਕ ਮੁਹਾਰਾਂ ਚੁਕੀਆਂ

ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਤੈਂ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੇਹੀਂਵਾਲਦੇ ਕੰਨ ਬੁਲੇਲ ਪਈ। ਗੈਬੋਂ ਕੂਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦੀ ਆਸ਼ਕ ਸਮਝ ਲਈ। ਸੋਹਣੀ ਵਿਚ ਝਨਾਂਉਦੇ ਰਾਤੀ ਡੁਬ ਮੋਈ। ਪਰ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਨੇ ਕਾਦਰਾ ਸੁਨੀਆਂ ਸਦ ਸਹੀ। ਮਾਤਮ ਸੁਨਕੇ ਯਾਰਦਾ ਰੋਧਾਸੀ ਕੁਰਲਾਇ। ਫੂਕ ਮੁਵਾਤਾ ਛੰਨ ਨੂੰ ਹਥੀਂ ਦਿੱਤਾ ਲਾਇ; ਤੀਰ ਤੁਫਾਨੀ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹਿਜਰ ਚਲਾਇ। ਪਰ ਓੜਕ ਖੂਬੀ ਕਾਦਰਾ ਦਿੱਤੀ ਇਸ਼ਕ ਦਿਖਾਇ। ਆਹੀ ਦਰਦ ਪੁਕਰਿਆ ਮੇਹੀਂਵਾਲ ਖਲੋਇ। ਵਿਚ ਜਨਾਬ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਆਹੀਂ ਮਾਰੇ ਰੋਇ। ਨਿਜ ਮੈਂ ਹੋਵਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਕੋਇ। ਪਰ ਇਸ ਜਹਾਨੋਂ ਕਾਦਰਾ ਖ਼ਾਲੀ ਮਰਕੇ ਹੋਇ। ਹੁਣ ਪਿਛੇ ਯਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਵਨ ਹੈ ਅਫਸਾਂ। ਨੈਂ ਵਿਚ ਮਾਰ ਛਲਾਂਗ ਬੀ ਮਰਕੇ ਹੀ ਮਿਲਸਾਂ। ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਬੁਤ ਬੁਤ ਨੂੰ ਘੱਤ ਜੱਫੀ ਗਲ ਬਾਂਹ; ਫਿਰ ਮਰਕੇ ਮਗਰੋਂ ਲਹ ਗਏ ਕੀਤੇ ਇਸ਼ਕ ਫਨਾਹ। ਰੁੜ ਕੇ ਬੰਨੇ ਜਾਲਗੇ ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰੇ ਜਾਇ। ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਸੋਧਕੇ ਮਾਲਮ ਕੀਤੇ ਜਾਇ। ਏਹ ਜੋੜੀ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਕਾਦਰਾ ਬਖਸ਼ੀ ਸਿਫਤ ਖੁਦਾਇ। ਖਿਜਰ ਜਨਾਜ਼ਾ ਆਨਕੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਆਪ ਖਲੋ। ਰੂਹ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਅਰਸ਼ ਨੂੰ ਗਏ ਪਰਿੰਦੇ ਹੋ। ਬੇਹਤਰ ਦੁਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਐਸਾ ਕੋਈ ਹੋ। ਪਾਕ ਯਰਾਨਾ ਕਾਦਰਾ ਸੋਹਣੀ ਕੀਤਾ ਸੋ। ਮਾਰੇ ਇਸ਼ਕ ਬਦੀਦ ਨੇ ਘੱਤੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਵਹਿਨ। ਪਰ ਲੋਕ ਮੁਲਾਮਤ ਕਾਦਰਾ.